

44. Szentháromság utáni tizennegyedik vasárnap.SZEMÉLYES HITVALLÁSTÉTEL.

Galata 2,19-20

Galata 2,11-21

A reformáció hetében vagyunk. Ezen a vasárnapon úgy figyeljünk az Igére, mint akik hálásak azért, hogy a reformáció áldásában részesítette Isten az ő népét. Ez a hálás emlékezés felelősséget is jelent számunkra. Mai igénk előljáróban három nagy üzenetet tartalmaz számunkra:

a/ Pál apostol példa abban, hogy a legmélyebb, legnehezebben érthető hitigazságokat is úgy magyarázza, hogy szívénlelkén átszűrődik a hirdetett evangélium. Erre van nagy szükségünk mindnyájunknak. Isten Igéjének igazságát nemcsak a fejünkkel kell értenünk, hanem a szívünkkel is. A lelki megkövéredettség állapota az, amikor valaki /egy nép/ nem ért a szívével. /És 6,10/ Hogyan is mondjuk mi reformátusok, hogy mi az igaz hit? "Nem csak az a bizonyos megismerés...hanem egyszersmind az a szívbeli bizodalom is..." /Heidb. Káté 21/ Hát ez a Pál apostol így tanít és így hisz: együtt van Nála a megismerés és a szívbeli bizodalom!

b/ Egyházunk ~~Legújabb~~ nagyszerű Jubileumi Kommentárja arról ad hírt, hogy Luthert ez az igeszakasz bátorította az egyház reformációjára: Lám, Péter sem tévedhetetlen, hogy lennének akkor tévedhetetlenek utódai, a római püspökök? Mint ahogy Pálban támasztott Isten szószólót az evangélium érvényesítésére, miért ne támaszthatna később is eszközöket az egyház vétkeinek leleplezésére? - Eszembe juttatta Isten Lelke Megváltónk parancsát: "Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába." ^{Mt 9,} 37-38/

Nos, reformáció tövében a legnagyobb jó, amit tehetünk szeretett egyházunkért, hogy könyörgünk az aratás Urához, hogy támaszon szószótlókat, neveljen magának eszközöket, küldjön közénk munkásokat!

c/ Mai igénk az úrvacsora legmélyebb jelentéséhez vezet el bennünket. Nem titkoljuk: sokféle értetlenség, sőt mi több, sokféle bűn van gyülekezeteinkben az úrvacsorával való élés, vagy nemélés tekintetében. Bár e mai ige vágyat támasztana a szívekben az úrvacsorában velünk közölt nagy kegyelem után!

S mindezek után három üzenetre figyeljünk még:

1. Az evangélium igazságában őszintén kell járnunk.

Mi is történt? /Elmondom a történetet, amit ez az igeszakasz átölél./ Tehát Péter ingadozott, képmutatószkodott, vagy mondjuk így: ~~sánkét~~félre sántikált. Ennek az igeszakasznak kétségtelenül az a legnagyobb tanítása, hogy "Isten ügye annyira nem emberi, hogy fennmaradása még egy nagy apostol megingásától sem függ."

Tanulhatunk Pál apostoltól: Így kell alkalmazni az a-tyafiságos feddést. Szentől-szemben és szeretettel. Így kell hirdetni a Jézus Krisztus evangéliumát. Ez egyébként világos bizonyítéka annak, amit így mond e szakaszban Pál: "élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus." Ki ne ismerné fel itt Jézus Krisztus Lelkét? Hiszen Ő volt az, akiről, a farizeusok és a Heródes pártiak ezt a bizonyítványt állították ki: "Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére nem nézel." /Mt 22,16/ Így tesz itt Pál is, nem néz az "embereknek személyére". Így tettek a reformátorok is, és így tesz mindenki, akiben "él a Krisztus".

De tanulhatunk Péter apostoltól is. "Érdekes, hogy már az egyházatyák megkísérelték Péter apostol mentegetését. Pedig

Péter számára az a legnagyobb melegség, ahogy a jelek szerint apostoltársa feddését fogadta: vita nélkül, alázattal, az evangélium igazsága előtt való meghajlással." Ahol az egyházban így történnek a dolgok, ott minden Isten igazsága érvényesítését, előrehaladását szolgálja. Így legyen közöttünk is!

2. A felezabadító örömhírt kell hirdetnünk.

Nem a törvény cselekedeteit, hanem Jézus Krisztust. Ő az, aki megigazít bennünket. Magatartásunk soha nem válaszfallak feállítása kell hogy legyen, hanem Krisztus életformáló erejének a megmutatása. Pál apostol érvelésében a megértett evangélium érvényesül. "Csak megértjük-é? Mai nyelvre fordítva ugyanis mindez azt teszi: mi a teljesítményben keressük életünk önigazolását. Ilyen vagy amolyan teljesítményünkben. Ez a legalizmus mai formája. Ennek gondja és átka alól, ma is Krisztus befogadása szabadít fel." Ezért kell hirdetnünk szóval és élettel, alkalmas és alkalmatlan időben a Krisztus szabadító evangéliumát. Mert bizony igaz: "Inkább nélkülözhetjük a nap fényét az égbolton, mint a tiszta evangélium hirdetését a földön."

/Spurgeon/

3. Krisztussal való közösségben kell élnünk.

Most érkezünk fel a csúcsra. A legtisztább mennyei levegőt itt szívhatja magába lelkünk: "Krisztussal együtt megfeszítetttem... él bennem a Krisztus... hogy Istennek éljek." Erről vallunk, amikor arra felelünk, hogy miért hívnak keresztyének. "Azért, mert hit által Krisztusnak tagja és így az Ő felkenetésének részese vagyok avégre..." /Heidb. Káté 32/ Erről vall Szentgyörgyi Kemény János gyönyörű úrvacsorai éneke is:

"Már ő miénk, mi vagyunk az övéi,
Véle egy testek, java részesei.

Élünk e gyarló testben többé nem mi,
Hű szerelmétől nem szakaszt el semmi." /446/

Ezt a legmélyebb, legbensőbb, s hogy ezt a szót is kimondjam: titokzatos, misztikus közösséget három vonatkozásban mutatja be alapigénk:

a/ Krisztussal együtt megfeszítetttem. Kálvin János így tanít erről: "...midőn az apostol azt mondja, hogy mi Krisztus halálának hasonlatosságába beoltattunk s hogy mi vele együtt a bűnök halálába eltemettettünk /Rm 6,5; Gal 2,19/, hogy az ő keresztye által a világ megfeszítettett számunkra, mi pedig a világ számára / Gal 6,14/, hogy mi vele együtt meghaltunk /Kol 3,3/, nemcsak az ő halála példájának követésére biztat bennünket, hanem azt is magyarázza, hogy Krisztus halálában olyan hathatós erő van, melynek minden keresztyénben mutatkoznia kell, ha magát ezt a halált haszontalanná és gyümölcstelené nem akarja tenni."

b/ Él bennem a Krisztus. A legegyszerűbb, legdrágább hitvallás ez, s mégis a legtitokzatosabb. Kálvin egyenesen azt mondja róla, hogy "Krisztusnak a kegyesekkel való titkos egyesülésének misztériuma természeténél fogva felfoghatatlan." S a kálvini kegyesség ezt a titokzatos egyesülést az úrvacsorában találta meg. Jellemzésül megemlítem, hogy Kálvin, nagy munkájában a misztérium, misztikus szokat^{sak} a sákramentumok tárgyalásánál használja. Mert Hitvallásunk szerint már a keresztségben ez a Krisztussal való titokzatos közösség történik meg. /Heidb. Káté 69-73/ "A keresztségben minket újjászülő Isten az ő egyháza társaságába beolt és fiúváfogadás által az övéivé tesz". /Kálvin/ Az úrvacsorában pedig, mondja tovább Kálvin, "folytonosan eledelt szolgáltat, hogy ezzel minket fentartson és megőrizzen abban az életben, amelyre minket ígéje által

szült".

Ne felejtsetek el édes Atyámfiai: "pénz nélkül lenni kellemetlen, egészség nélkül lenni aggasztó, barát nélkül lenni lehangoló, otthon nélkül lenni nyomasztó. De minden hiány legszörnyűbb hiánya: Krisztus nélkül lenni". /Spurgeon/ Ezért keressétek a Krisztussal való közösséget szüntelenül. Legyetek az úrvacsorázó-gyülekezet tagjai! Soha ne fordítsatok hátat a "megterített asztalnak".

c/ Istennek élek. A Krisztusban való élet azonban ~~ne~~ nem öncél. Nem önző kegyeseket nevel a mi Urunk. Sőt éppen a Benne való élet - az Ő bennünk való életek - tesz szabaddá bennünket a szolgáló, a másokért élő, áldozatos életre. Nem mi tesszük már ezt, hanem Ő cselekszi ezt mibennünk. Ez az ismeretűjele annak, hogy valóban él bennünk a Krisztus, mert ezáltal az Ő "tevékeny szeretetének eszközeivé válunk".

De kérdezhetné valaki: Mit jelent az, hogy az Istennek élek? Hadd feleljek egy nagyon ismert bibliai igével. Anyyira ismerjük, hogy bizony igen sokszor elfelejtjük: "Úgy tündököljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat". /Mt 5,16/ A Krisztussal való drága, titekzatos közösségünk a jócselekedetekben lesz látható. "De melyek a jó cselekedetek?" - kérdezzük Káténkkel. "Csakis azok, amelyek igaz hitből, Isten törvénye szerint, az Ő dicsőségére történnek, és nem azok, amelyek a mi vélekedésünkön vagy emberek rendelkezésein alapulnak". /Heidb.Katé 91/ Segítsen bennünket a Szentháromság egy örök igaz Isten, hogy ilyen jócselekedeteket teremve tudjunk Neki élni minden napon, ott ahová Ő állított bennünket. Amen.